

ærede sidste Talers egne Udtalelser, thi en saadan almindelig Bemyndigelse til at kunne give ud; hvad som helst der skulde være til Befordring paa Jernbaner og Dampskibe, forekommer mig vilde kunne føre langt videre end det, der her er Tale om, nemlig dette, at Ministeriet i Genhold til Lovens Bestemmelser fastsatte de nærmere Regler. Det er jo en Selvfølge, at hvad § 1 foreskriver om Dagpenge, er en Betaling til de Vedkommende for deres Koft, medens de rejse. At der er nogen Ulighed tilstede mellem dem, der høre nærværende Jernbanestation, og dem, der høre noget fjernere derfra, er vel sandt, men Uligheden er ingenlunde betydelig; thi vi maae jo erindre, hvad der ogsaa er fremhævet i Motiverne, at efter som Brigadefredsene ere omlagte ved Hærløven, saa ere disse Forhold saa betydeligt forandrede, at der for den allerstørste Deels Vedkommende ikke fordres nogen lang Marsch. Der er kun Tale om at komme til den nærmeste Station for derefter at befordres videre, og naar man gaar ud over en Dagsrejse paa 5 Meil, saa vil det i det Høieste kun blive een Dagsmarsch til, som nogle af disse Mænd ville have at tilbagelægge tilfods; Sagen er altsaa i den Henseende ikke af nogen særegen Betydning. Derimod vil jeg nok troe, at det kunde være ønskeligt i § 2 at faae indsat en Bestemmelse om, at Vedkommende skulde rejse paa 3die Klasse paa Jernbanen, hvis det Ord „3die Klasse“ overhovedet er et tilstrækkeligt betegnende Udtryk; men dersom nu Jernbanebestyrrelserne gaar hen og forandre Betegnelserne saaledes, at hvad der nu er anden Klasse, senere blev kaldt 3die, saa ere vi aabenbart i Forlegenhed, thi saa ville vi komme til at udgive meget Mere, end vi ellers sandsynligvis vilde komme til at udgive. Jeg er nemlig aldeles overbevist om, at det aldrig kunde falde nogen Justitsminister ind at ville give f. Ex. en Grevesøn mere end en Daglejersøn i Rejsepenge, fordi f. Ex. den Gne fik Lov til at rejse paa 1ste og den Anden paa 3die Klasse; den Første vilde aabenbart alligevel ikke faae eller have Godtgjørelse for Andet end 3die Klasse; men man kunde jo gjerne tilføie en dertil sigtende Bestemmelse i Loven. Jeg kan ikke være ganske enig med

det ærede Medlem for Faaborg (Zeilau) i hans Indsigelse mod, hvad Motiverne indeholde paa tredie Side. Jeg kan godt forstaae det ærede Medlems Indvendinger mod, at Vedkommende møde paa ubestemt Tid paa Dagen; men ellers kan jeg ikke nægte, at Ministeriet har stillet sig afgjort paa Statskassens Standpunkt, uden dog at være ubillig mod Vedkommende, naar det foreslaaes, at ingen Dagpenge betales for een Dags Rejse. Vedkommende kan jo tage et Stykke Smørebrod med sig i Kommen den Dag, han skal rejse, naar det kun er for een Dag, og vi spare derved en meget betydelig Udgift, saaledes at denne Ordning af Bestemmelsen om Rejsepenge nok vil fordre en forøget Udgift, men vistnok, dersom vi læse Lovforslaget igjennem, ingenlunde i det Omfang, som vi havde frygtet eller ventet. Det er derfor nok sandsynligt, at der bør fastsættes — men det hører vel nærmest ind under en Forhandling mellem Justits- og Krigsministeriet — en vis bestemt Tid paa Dagen; men naar denne fastsættes saa seent paa Dagen, at Vedkommende, naar de staae tidligt op, kunne iforveien have tilbagelagt de 5 Meil, saa er det ærede Medlems Indvendinger, forekommer det mig, afvæbnede, og saa har Justitsministerens Forslag dog faaet den fornødne Anerkjendelse, og den troer jeg aldeles ubetinget, det fortjener i dette Stykke. Jeg kan saaledes ikke Andet end udtale, at dette Forslag er i finantziel Henseende langt gunstigere for Statskassen, end jeg efter min Overvejelse af dette Spørgsmaal nogenstunde har turdet vente, til samme Tid som det dog giver Vedkommende en nogenlunde rimelig Godtgjørelse for deres Udgifter paa Rejsen, og det er det, hvormed der er Tale; men jeg kan ikke være enig med min ærede Ven fra Hølstebro (Madsen) i, at vi skulde lade det blive ved det Gamle, hvorved der paalægges vedkommende Børnepligtige altfor store Udgifter paa Rejsen. Der medgaaer selvfølgelig meget Mere til deres Underhold, naar de ere paa Rejser, end naar de ligge i Garnison. Naar vi have fastsat herved 2 Mark om Dagen til hver Mand, naar de ligge i Garnison — og saa Meget vil det omtrent blive, naar vi regne deels Slid paa Klæder, og deels hvad der udgives til Brod